

ПРАВИЛО III.

*Не трѣба да приказваме никога за щети тѣ
на съсъда-тѣ си.*

Добронравіе-то тука ся съгласява съ Божіи-тѣ заповѣди. Колко-то е злонавно, още по противно е на христіанство-то да думаме зло за съсъда-тѣ си. Клеветата-тѣ е толкова голѣма лошавина, що-то показва една душа пълна отъ зависть, отъ отравата-тѣ на умраза-тѣ и на отмѣстніе-то. Кога-то чуемъ нѣкоя клеветна дума, не трѣба никога да я искаваме.

Много голѣма лошавина е да клеветимъ нѣкого, да го докачаме въ разговоріе-то си или въ отсѣтствіе-то му.

Ставаме глупави ако думаме прѣдъ нѣкой челоуѣкъ сакать, испадналь, слабъ естѣвенно, че ели кой има тая погрѣшка, тѣй и за друго-то. Трѣба още да ся пазимъ да не наумяваме на кого да е челоуѣка погрѣшки-тѣ кои-то е сториль, негоди-тѣ кои-то му сѣ ся случили.

Попрѣжни-тѣ, подбудителни-гѣ думи сѣ много противни на Исусъ Христовія-тѣ духъ, кой-то дума въ евангеліе-то, че кой-то каже на брата си че е лудъ, е достоенъ за вѣчна-тѣ мъка; благонравіе-то много запрещавая това.

Подиграванія-та можѣтъ да бѣдѣтъ простени, но ако ставатъ съ взаимно съгласіе. Да ся не подигравами со святи-гѣ нѣща, съ естествени-тѣ погрѣшки, съ честь-тѣ, съ достоинство-то, нити пакъ съ умрѣли-гѣ.

Подиграваніе-то може да бѣде невинно: но съ какви прѣдупазенія трѣба да е съдружено? Може нѣкога да послужи за увеселеніе въ разговора-тѣ; нѣ трѣба да из-